

поклониша Владычица на тело Христово; така и' Аргенте дебициша паднале и' се поклонише святымъ тайнамъ, пакъ стонале, рекле диаконъ, да причести; кокакъ се причестила болната, зеле є душата ѿныя святая дебиши, и' гдѣ занеле оурай: а диаконъ шишелъ оу дому богатаго, и' виделъ на постелата него, црзни псы ѿниколише го, кои никой не ги виделъ, самъ болный, и' викала, да ги испадатъ, да не мѹ чинатъ досадъ, на конеци видали єднаго арапа црзна и' страшна, и' мѹ твариша оудица оу оуста, истергнали є душата ѿ инегѡ, това видали диаконъ, бесь трепетенъ, и' падналъ на землю кату мертвъ: тогай дошла пресвятая Богородица, и' говориламъ: не бойся любезный рабъ мой, твоје готово царство небесное, и' не може, да ти се противишь диаволи; ама да чвашь забывши сина моегѡ, докадъ си жигъ, до кога ѿидешь оу небесный рай, да се радувашь со съектами вежконечиши. По това после диаконо чю имаше стока, да де ѹ посиромаси, и' самъ стана сиромахъ ради Божа, ємѹже слава во вѣки, аминь.

ЧУДО 58.

Со оужженномъ за милою хвалъ, и' исцеленномъ Богородицею.

Имало некои сиромахъ ѿ тоя свѣтъ, а ѿ Иоанни работы багатъ, ходилъ по путь и' се склониша, и' оударилъ ногата си оу камень, и' заболелъ го сило многъ: и' се разлютилъ като человѣкъ, и' рекле на камень: самъ диаволъ те донесжалъ твка, а не человѣкъ. Така като рекле, наказалъ го Божъ, чуднимъ наказаниемъ, защо наказува Божъ добродѣтели те человѣцы на тоя свѣтъ, да и' се не ѿшети душата. Сторица на тоя сиромахъ като некои да мѹ є спалъ єдинъ котелъ врала вода на глава та мѹ и' толко го многого заболало ѿстач-